

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně **G. K.**, zast. JUDr. Miroslavou Šebestovou, advokátkou, se sídlem Ostrava – Poruba, J. Skupy 1703/2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 62 Az 86/2004 – 18, ze dne 3. 12. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatelky, advokátce JUDr. Miroslavě Šebestové, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2558,50 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-2695/VL-20-08-2004, ze dne 13. 9. 2004. Rozhodnutím správního orgánu byla žádost stěžovatelky o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud vzal za prokázané, že žalobkyně neopustila Ukrajinu u důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, nebo politického přesvědčení. Protože pak žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit neúplně zjištěný skutkový stav věci, ani skutečnosti, které by zjištění žalovaného vyvracely, dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný nepochybil, zamítl-li stěžovatelčinu žádost jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. K námitce, podle níž měl žalovaný rozhodnout také podle ust. § 14, resp. § 91 zákona o azylu soud uvedl, že výroky podle citovaných ustanovení byly v daném případě nadbytečné. Možnost udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu se váže na ust. § 12 tohoto zákona teprve tehdy, pokud bude zjištěno, že v určitém případě nejsou důvody pro použití § 12. V tom případě může žalovaný uvažovat o výjimečném použití ust. § 13 či § 14 zákona o azylu. Rozhodnutí o překážce vycestování pak uvádí žalovaný jen v rozhodnutí o neudělení nebo odnětí azylu, tedy nikoliv v rozhodnutí, jímž se žádost jako zjevně nedůvodná zamítá. Tato námitka proto není dle názoru krajského soudu oprávněná. Z uvedených důvodů soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížností napadla stěžovatelka rozsudek krajského soudu z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Soud podle jejího názoru nesprávně vyhodnotil její námitky týkající se porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem žalovaným. Jak již uváděla v žalobě, správní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, čímž porušil ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jako důvod žádosti o azyl stěžovatelka uváděla velmi závažné skutečnosti o jednání a chování svého manžela a dalších osob, které po ní zcela bezdůvodně požadovaly peníze formou, která by mohla naplnit skutkovou podstatu trestného činu vydírání. Stěžovatelka se domáhala pomoci na policii, tato jí však nijak nepomohla. O uvedených tvrzeních si správní orgán nevyžádal žádný důkaz. Tím ovšem porušil svou povinnost opatřit si dostatečný podklad pro rozhodnutí. V konečném důsledku pak toto pochybení vedlo k vadnému posouzení možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, resp. o vztažení překážky vycestování podle § 91 cit. zákona, neboť v případě vycestování zpět na Ukrajinu hrozí stěžovatelce nebezpečí nelidského až ponižujícího zacházení ze strany jejího manžela a dalších osob, které mohou přerůst až v případnou politickou perzekuci. Stěžovatelka proto žádá Nejvyšší správní soud, aby kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Žádost o udělení azylu podala stěžovatelka dne 30. 8. 2004, pohovor k žádosti byl proveden v přijímacím středisku dne 3. 9. 2004 v jazyce ruském za přítomnosti tlumočnice. Do ČR přijela stěžovatelka z důvodu potíží s manželem, který ji vydíral. V roce 1995 opustil manžel společnou domácnost a odešel pracovat do Ruska. V roce 2002 začala stěžovatelka podnikat. Poté, co se o této skutečnosti dozvěděl, vrátil se její manžel a požadoval po stěžovatelce 10000 USD za to, že bude souhlasit s rozvodem. Když stěžovatelka odmítla, vrátil se ještě s dalšími muži a vyhrožoval jí, že taky může zmizet a firma případně jemu. Na konci tohoto setkání poštváli na stěžovatelku psa, který ji pokousal. Stěžovatelka se rozhodla firmu prodat a opustit Ukrajinu. Do ČR přicestovala na turistické vízum, následně zde pobývala a pracovala nelegálně. V srpnu 2004 byla v P. zadržena policií a bylo jí

uděleno správní vyhoštění na pět let. O azyl nepožádala dříve, neboť o této možnosti nevěděla.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, vylučuje naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu posouzení žádosti podle § 12 tohoto zákona. Jelikož jsou pak výroky o neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu podmíněny negativním rozhodnutím podle § 12 cit. zákona, není za situace, kdy správní orgán rozhodne podle § 16 zákona o azylu možné, aby zároveň rozhodl podle §§ 13 či 14 zákona o azylu. *Rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu pak nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona, neboť za takové je možno považovat pouze rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl* (publikováno ve Sb. NSS č. 409/2004, podle rozsudku ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 - 41). Rozhodl-li proto žalovaný o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, nečinil již správně výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona. Stížní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto není v daném případě naplněn.

Za situace, kdy stěžovatelka netvrdila žádné skutečnosti svědčící o tom, že by jí hrozilo pronásledování z azylově relevantních důvodů, nečinil již správní orgán logicky v tomto směru ani žádné dokazování. *Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 správního řádu má totiž správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu proto správní orgán zjišťuje jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona zamítne.* (publikováno ve Sb. NSS č. 181/2004, podle rozsudku ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59). Ani námitka nedostatečně provedeného dokazování (důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.) tudíž není důvodná.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) ani b) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb

(advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 2 x 1000 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,50 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2558,50 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. srpna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu